Дорогою до білих журавлів

Володимир Приймак

Позавидували їй ті наші сільські дівчитиська.

— Софія Ротару!..

А дівчина з сусіднього села і справді була схожа на співачку. Той стан гнучкий, що аж занадто, той водоспад волосся і очі ті, що спопеляють. Я пішов навмання. Розмовляли на сільській зупинці, аж поки не над'їхав їх автобус і не повіз її з студентами у Чернівці. Потім я чекав два довгі тижні на її канікули. І ось спадав за селом вечір, пахло всюди жнивами, які щойно закінчили тут, лиш над Дністром ще працювали комбайни, їх монотонний гул стояв понад просторами, то наростаючи, а то стихаючи. За Дністра випливав місяць, не поспішаючи, повновидий, яким буває він в останній місяць літа. Ця журавлина зграя постала перед нами раптом, так, ніби летіли, і ось усі разом сіли на млаці, як сідають вони перед вирієм. Місячне сяйво підкреслило білі кольори і зробило все довкола казковим. Я пригорнув її, відчув солодко, як набухають молоді груди під тоненькою блузкою, як пашіли вуста. І як несамовито калатало серце. Але вона застережливо поклала палець мені на губи.

— Знаєш, я взяла сьогодні обласну молодіжну газету, а там на першій сторінці про студенток, що на практиці тут, по колгоспах, і перше речення "… А за домівками ви не сумуєте, дівчата?.." Я відразу подумала: ти!..

Вона засміялася дзвінко.

— Дивлюся – точно!..

У газетах я лише починав, в обласній молодіжній друкувався тоді чи не вперше. Вона ще сказала:

— У тебе буде гарна дорога…

— У тебе також…

— А що я…

— Так не можна, треба вірити в себе…

Ще сказав якийсь штамп, та вона не звернула уваги, обняла руками і склала, як два журавлиних крила.

— Глянь на небо, скільки зірок – стільки людей, ти зустрінеш на своїй дорозі…

Ця зима буде довгою, зранку буду заносити рівно нарубаних березових дров, буду економити газ. Дрова будуть рівно потріскувати, споглядатиму на вогонь і згадувати тих, з ким ішов на тій своїй дорозі. Ніби ворожкою стане для мене та дівчина з сусіднього села. Тоді ще гукну їй з роздоріжжя, вже на світанні.

— А де ми стрінемось?..

Вона грайливо посміхнулася від крайніх хат.

— Дорогою до білих журавлів…

* * *

— А знаєш, дуже жаль, що журавлі ці мертві…

Казала мені дівчина з сусіднього села, що була дуже схожа на співачку. Та я її розраджував.

— Є ж фантазер такий у вашому селі, що вигадав цих білих птахів у полі, і не біда, що дерев'яних…

— Ну так… Але прийде зима і їх завіє снігом…

Восени, коли поїдемо на навчання, напишуть з села, що повезли її до Києва і у відомому тому інституті не витримала операції на серці. Три дні буду ходити як сам не свій, і буду думати, що понесли її таку молоденьку, всю в білому, як ховають дівчат, по дорозі, де йшли ми під зорями.